1. **Artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 sammenholdt med artikel 1 i forordning (EØF) nr. 218/74, bilag I, del 5 som ændret ved forordning (EØF) nr. 725/74, der gælder for mælkepulver henhørende under position 04.02 A II b 2 i den fælles toldtarif, skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke giver hjemmel for en nedsættelse af det monetære udligningsbeløb med 2 RE eller derunder, når fedtindholdet er på over 3 vægtprocent**

2. **Prøvelsen af det andet spørgsmål har intet frembragt, der kan anfægte gyldigheden af forordning nr. 725/74.**

Kutscher Donner Pescatore

Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. november 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 28. OKTOBER 1976 [1]

Høje Ret.

Nærværende sag er nået frem til Domstolen gennem en præjudiciel forelæggelse fra Finanzgericht Baden-Württemberg. Sagsøgeren i sagen ved denne ret er Firma Milac GmbH, der kalder sig »engros- og udførselsforretning«. Sagen er anlagt mod Hauptzollamt Freiburg.

I tiden fra den 26. juni til den 14. august 1974 indførte sagsøgeren fra Frankrig til Tyskland 4 partier usødet sødmælkspulver med et fedtindhold på mellem 9,6 og 24,4 vægtprocent. Toldkontoret i Neuenburg-Rheinbrücke henførte varerne under position 04.02 A II b) 2 i den fælles toldtarif. Positionen angår mælk og fløde, i pulverform eller som granulat, i pakninger af en nettovægt på over 2,5 kg og med et fedtindhold på over 1,5 men højst 27 vægtprocent. I henhold til den dagældende fællesskabslovgivning opkrævede toldmyndighederne monetære udligningsbeløb (herefter forkortet »MUB«) på varerne med 25,74 DM som basisbeløb + 0,91 DM pr. procent fedt pr. 100 kg.

Ved Finanzgericht har sagsøgeren bestridt gyldigheden af de af toldmyndig-

1 — Oversat fra engelsk.

hederne meddelte afgiftspålæg og har herved gjort følgende to forhold gældende. For det første hævder sagsøgeren, at MUB burde være nedsat med et »korrektionsbeløb« på 2 RE pr. 100 kg, som på det pågældende tidspunkt fandt anvendelse ved import af skummetmælkspulver til Tyskland fra Frankrig, eller i det mindste med en brøkdel af korrektionsbeløbet svarende til skummetmælks-»andelen« i sødmælkspulver. For det andet hævder sagsøgeren, at de MUB, der i det pågældende tidsrum var fastsat af Kommissionen for import af sødmælkspulver til Tyskland, var mindst 2 RE pr. 100 kg for høje.

For at forklare disse påstande må jeg først omtale fællesskabslovgivningen om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, dernæst fællesskabslovgivningen om anvendelsen af MUB på disse produkter og endelig den fællesskabslovgivning, i henhold til hvilken der for en bestemt periode (der omfatter den periode, hvorunder den pågældende import fandt sted), blev anvendt »korrektionsbeløb« i handelen med skummetmælkspulver.

Et påfaldende træk ved den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, som blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968, er det, at den fastsætter en enkelt indikativpris for et enkelt produkt, nemlig mælk med 3,7 % fedtindhold leveret til mejeri, og søger at sikre opnåelsen af den nævnte indikativpris ved et system med interventioner og med afgifter og restitutioner, som ikke angår basisproduktet selv men visse produkter forarbejdet på grundlag heraf. I henhold til forordningens artikel 5 fastsættes der således hvert år interventionspriser for smør og for skummetmælkspulver samt for ostesorterne Grana-padano og Parmigiano-Reggiano. Tanken bag dette er klar nok. Der bruges betydelige mængder mælk til fremstilling af smør, og skummetmælkspulver er et biprodukt ved denne fremstilling. Gennem støtte af priserne på smør og skummetmælkspulver støttes også mælkeprisen. Jeg tror, at grunden til, at der også er fastsat interventionspriser for ostesorterne Grana-padano og Parmigiano-Reggiano er, at i de dele af Italien, hvorfra de nævnte ostesorter stammer, udgør fremstillingen heraf et større anvendelsesområde for mælk end fremstillingen af smør.

Forordning nr. 804/68 definerede ikke »skummetmælkspulver«, men i bilagene til Kommissionens gennemførelsesforordning (EØF) nr. 1108/68 af 27. juli 1968 blev der opstillet normer, som skummetmælkspulver må opfylde for at kunne gøres til genstand for intervention. Bilagene bestemte navnlig, at pulverets fedtindhold højst måtte være 1,5 %. Sagsøgeren gør nu gældende, at det, som i handelen kendes som »skummetmælkspulver«, er pulver med et fedtindhold på mindre end 1,5 %, selv om Kommissionen siger, at handelssædvanen faktisk er mere fleksibel end som så. Under alle omstændigheder er fedtindholdet på 1,5 %, også grænselinien mellem position 04.02 A II b) 1 og 04.02 A II b) 2 i den fælles toldtarif, men udtrykket »skummetmælkspulver« bruges ikke her.

Som det vil erindres, blev MUB-systemet skabt ved Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971. Det vil også erindres, at de produkter, i forbindelse med hvilke der kan opkræves eller ydes MUB, i henhold til forordningens artikel 1, stk. 2 — for så vidt det her er relevant — defineres som »a) ... produkter for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat inden for rammerne af de fælles markedsforordninger for landbrugsvarer« og »b) ... produkter, hvis pris er afhængig af prisen på de varer, der er nævnt under litra a) og som hører under de fælles markedsordninger«. Naturligvis er sødmælkspulver ikke et produkt, for hvilket der er fastsat interventionsforanstaltninger. Jeg har forstået det således, at MUB blev anvendt i handelen med dette pulver, fordi dets pris blev anset for afhængig af prisen på skummetmælkspulver og, måske i mindre omfang, af prisen på smør.

Artikel 2 i forordning nr. 974/71 foreskriver, hvorledes MUB skal fastsættes. Artiklens stk. 1 (som ændret for så vidt det er relevant for denne sag, ved Rådets forordning (EØF) nr. 1112/73 af 30. april 1973) bestemmer, hvorledes de skal fastsættes for produkter, for hvilke der er fastsat interventionsforanstaltninger, dvs. for produkter, der er nævnt i artikel 1, stk. 2, litra a). Artikel 2, stk. 2 bestemmer for produkter, der er nævnt i litra b), følgende:

»For de andre produkter nævnt i artikel 1 er udligningsbeløbene lig med incidensen på priserne for det pågældende produkt, ved anvendelse af udligningsbeløbet for priserne på det i stykke 1 nævnte produkt, af hvilke de pågældende priser er afhængige.« (EFT-specialudgave 1971 (I), s. 232; org. ref. JO L 106 af 12. 5. 1971)

I den periode, da sagsøgerens import fandt sted, fastsatte Kommissionens forordninger (EØF) nr. 725/74, 1692/74 og 2038/74, som i rækkefølge trådte i stedet for bilag I, del 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 218/74 af 25. 2. 1974, at MUB skulle opkræves ved import og ydes ved eksport henholdsvis til eller fra Tyskland af mælkepulver, som faldt ind under position 04.02 A II b) 2, med samme sats, der var den sats, som faktisk er blevet opkrævet ved de anfægtede pålæg. Som anført bestod satsen af 25,74 DM i basisbeløb + 0,91 DM i suppleringsbeløb pr. procent fedt pr. 100 kg.

De »korrektionsbeløb«, der er tale om i denne sag, blev anvendt fra den 1. april 1973, begyndelsen af »mejeriåret« 1973/1974, til den 7. oktober 1974, da en ekstraordinær generel forhøjelse af landbrugspriserne (som Domstolen tog stilling til i sag 100/74, *CAM* mod *Kommissionen* Sml. 1975, s. 1393) fandt sted midt i året.

Korrektionsbeløbenes oprindelse var følgende.

Da Rådet trådte sammen for at fastsætte indikativprisen for mælk og dette produkts støtteinterventionspriser for året 1973/1974, besluttede det dels at forhøje indikativprisen for mælk og dels at nedsætte interventionsprisen for smør i de oprindelige medlemsstater. Dette krævede en svimlende forhøjelse af interventionsprisen for skummetmælkspulver. Indikativprisen for mælk blev faktisk forhøjet fra 11,77 RE pr. 100 kg (det beløb, der var blevet fastsat det foregående år ved Rådets forordning (EØF) nr. 647/72) til 12,42 RE pr. 100 kg. Interventionsprisen for smør i de oprindelige medlemsstater blev nedsat fra 186 RE pr. 100 kg (det beløb, som var blevet fastsat for perioden 15. september 1972 – 31. marts 1973 ved forordning nr. 647/72) til 176 RE pr. 100 kg. Interventionsprisen for skummetsmælkspulver blev forhøjet fra 54 til 66 RE pr. 100 kg.

Samtidig havde Kommissionen forelagt Rådet en række forslag, som generelt tog sigte på at formindske de forskelle i medlemsstaternes landbrugspriser, som var fremkommet ved op- og nedskrivning af valutaer, og således om muligt at fjerne eller i hvert fald at mindske behovet for MUB. Disse vidtgående forslag viste sig at være uacceptable, og i stedet blev der fremlagt forslag om, at betydelige prisforhøjelser i visse sektorer, hvor sådanne forhøjelser måtte påregnes, skulle mildnes i de medlemsstater, hvis valutaer var blevet revalueret, ved indførelsen af et system med »korrektionsbeløb«. Enden blev, at dette system kun blev indført for skummetmælkspulver.

Indikativprisen for mælk og interventionsprisen for smør, skummetmælkspulver og ostesorterne Grana-padano og Parmigiano-Reggiano for 1973/74 blev fastsat ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1188/73 af 8. maj 1973. Forordningens artikel 2 indførte »korrektionsbeløbet« under udtrykkelig fravigelse af artikel 7, stk. 1 i forordning nr. 804/68 (der bestemte, at der skulle gælde én interventionspris for hele Fællesskabet). Artikel 2 lød således:

»1. Uanset artikel 7, stk 1 i forordning (EØF) nr. 804/68 er den pris, hvortil

Belgien, Tyskland, Luxembourg og Nederlandenes interventionsorganer køber skummetmælkspulver lig med interventionsprisen nedsat med et korrektionsbeløb på 2 regningsenheder pr. 100 kilogram.

2. Det i stk. 1 omhandlede korrektionsbeløb gælder, for den pågældende vare, i hver af de i stk. 1 omhandlede medlemsstaters samhandel med de øvrige medlemsstater og med tredjelande, idet Benelux-staterne betragtes som én medlemsstat.

Til dette formål nedsættes de ved indførsel opkrævede og de ved udførsel ydede beløb inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik med et korrektionsbeløb.

3. Denne artikels gennemførelsesbestemmelser vedtages ifølge den i artikel 30 i forordning (EØF) nr. 804/68 beskrevne fremgangsmåde.« EFT L 122 af 9. 5. 1973)

Ved artikel 30 i forordning nr. 804/68 indførtes »forvaltningskomité-proceduren«, som Domstolen er bekendt med. Kommissionen fulgte denne procedure ved vedtagelsen af forordning (EØF) nr. 1267/73 af 14. maj 1973 »om regler for anvendelsen af korrektionsbeløb for skummetmælkspulver«. Denne forordnings artikels 2 bestemmer, at MUB, der er fastsat i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 974/71, skal nedsættes med de i et bilag fastsatte beløb. I dette bilag opregnes korrektionsbeløb for to slags produkter: for det første mælk i pulverform eller som granulat med et fedtindhold på ikke over 3 vægtprocent og henhørende under position 04.02 A II b) (ved at henvise til denne position medtager man kun pulver eller granulat i pakninger af nettovægt, 2,5 kg og derover) og for det andet visse arter foderstoffer henhørende under position 23.07. Ved den første type produkt skal korrektionsbeløbet anvendes fuldt ud. Ved den anden afhænger korrektionsbeløbet af den procent skummetmælkspulver (her pulver med et fedtindhold på under 1,5 %), der findes i foderet.

Det følgende år blev der på ny vedtaget regler om disse korrektionsbeløb. Artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 663/74 af 28. marts 1974 fastsatte indikativprisen for mælk og de tilsvarende interventionspriser for 1974/75. Herved forhøjede den igen indikativprisen for mælk fra 12,42 til 13,41 RE pr. 100 kg; den fastholdt interventionsprisen for smør i de oprindelige medlemsstater på 176 RE men forhøjede interventionsprisen for skummetmælkspulver fra 66 til 79 RE pr. 100 kg. Forordningens artikel 3 gentog artikel 2 i forordning nr. 1188/73, som jeg har citeret. Artikel 3 blev gennemført ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 712/74 af 29. marts 1974, hvis bilag opregnede de samme to grupper af varer, for hvilke der skulle anvendes »korrektionsbeløb«, som bilaget til Kommissionens forordning nr. 1267/73.

Finanzgericht har forelagt to spørgsmål, der afspejler sagsøgerens to hovedpåstande, som jeg omtalte i indledingen. De lyder således:

»1. Skal de monetære udligningsbeløb i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71, jf. artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 218/74, bilag I, del 5, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 725/74, hvad angår mælkepulver under toldposition 04.02 A II b) 2 i den fælles toldtarif, nedsættes med et beløb på to regningsenheder eller mindre, selv når fedtindholdet overstiger 3 vægtprocent, og de øvrige betingelser i Kommissionens forordning nr. 712/74 er opfyldt?

2. Var størrelsen af de i spørgsmål 1 nævnte monetære udligningsbeløb i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 725/74 forenelige med bemyndigelsesgrundlaget i tiden mellem den 25. juni og den 15. august 1974?«

Strengt taget skulle spørgsmålene have henvist såvel til forordning nr. 1692/74

og 2038/84 som til forordning nr. 725/74, men dette har ingen relevans.

Det sagsøgende firma har som væsentligste støtte for den påstand, der ligger til grund for det første spørgsmål, gjort gældende, at artikel 3 i forordning nr. 663/74 fortolket rigtigt bemyndiger Kommissionen til at indføre »korrektionsbeløb« for andre produkter end netop skummetmælkspulver, og at Kommissionen handlede ulovligt ved ikke at indføre dem for sødmælkspulver. I anden række har sagsøgeren anført, at artikel 3 i forordning nr. 663/74, dersom den ikke bemyndigede Kommissionen til at gøre noget sådant, selv var ulovlig.

Til støtte for sin sag har sagsøgeren i denne henseende nærmere gjort gældende, at den nedsættelse, som »korrektionsbeløbene« bevirkede i priserne på det tyske marked og Benelux-markedet for skummetmælkspulver i sammenligning med priserne for dette produkt på det franske market, havde en modsat virkning på sødmælkspulverets konkurrencedygtighed på de førstnævnte markeder. De, der købte sødmælkspulver hos det sagsøgende firma (for det meste fremstillere af chokolade, iscreme og babymad), fandt det billigere at gå over til skummetmælkspulver blandet med smeltet smør, idet dette også var ret billigt som følge af den relativt lave interventionspris på smør. Til støtte herfor har sagsøgeren fremlagt et omfangsrigt statistisk og andet materiale, navnlig statistikker, som viser en nedgang i den tyske import af sødmælkspulver fra Frankrig.

Kommissionen har bestridt det af sagsøgeren anførte. Den gør gældende, at den nedgang, der forårsagedes af ændringerne i priserne for skummetmælkspulver i Tyskland og Benelux, var for ubetydelig til at medføre nogen konstaterbar forskel i sædmælkspulverets konkurrencedygtighed på disse markeder, og den tilskriver faldet i tyske indførsler af fransk sødmælkspulver andre årsager. I sine skriftlige indlæg tilbyder den at fremlægge ekspertudtalelser til støtte for sit standpunkt.

Ved skriftvekslingens slutning besluttede Domstolen at vente med at træffe bestemmelse om foranstaltninger til opklaring af dette faktiske spørgsmål, indtil den havde hørt parterne vedrørende sagens retlige aspekter og således kunne afgøre, om søgsmål var relevant.

Jeg er nået til den konklusion, at det er det ikke. Efter min opfattelse kan det af sagsøgeren på dette punkt fremførte, selv om de faktiske omstændigheder skulle være som af ham påstået, ikke lægges til grund.

Ifølge sagsøgeren hviler hans påstand på to højere fællesskabsretlige regler.

1) EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, for så vidt denne regel inden for den fælles ordning af landbrugsmarkederne forbyder »enhver form for forskelsbehandling af Fællesskabets producenter eller forbrugere«, og
2) »ligebehandlingsprincippet«.

Der er ganske vist ingen tvivl om, at »ligebehandlingsprincippet« eller, som jeg foretrækker at sige det på engelsk: princippet om, at folk skal behandles fair, er anerkendt i fællesskabsretten. Det har særlig fundet anvendelse i tjenestemandssager (se f.eks. sag 48/70 *Bernardi* mod *Europa-Parlamentet* (Recueil 1971 (1) s. 185). Men jeg tror ikke, at det på området for de fælles markedsordninger kan finde anvendelse ud over eller parallelt med den udtrykkelige bestemmelse mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3. Det er kun et generelt princip, der på dette område får særlig og specifik virkning gennem nævnte bestemmelse. De domme, sagsøgeren har nævnt, viser bestemt heller ikke noget andet. Domstolens domme i sag 153/73, *Holtz & Willemsen* mod *Rådet og Kommissionen*, Sml. 1974, s. 675, og sag 51/74, *Hulst* mod *Produktschap voor Siergewassen*, Sml. 1975, s. 79, anførte udtrykkeligt, for så vidt det var relevant, artikel 40, stk. 3, mens dommene i sag 34/70, *SNC* mod *ONC*, E.C.R., 1970, 2, s. 1233, og sag 31/74 *Galli*, Sml. 1975, s. 47, drejede sig om betragtninger, som var dette emne helt uvedkommende.

Efter min opfattelse er spørgsmålet her derfor ganske enkelt, om de foranstaltninger, som sagsøgeren søger kendt ugyldige, var lovlige i henhold til traktatens artikel 40, stk. 3.

Jeg kommer således til sagsøgerens anbringende om, at artikel 3 i forordning nr. 663/74 bemyndigede Kommissionen til at indføre korrektionsbeløb for andre produkter end skummetmælkspulver.

Dette er efter min opfattelse ikke tilfældet. Det forekommer mig rent sprogligt klart, at henvisningen til »det pågældende produkt« i den nævnte artikels andet stykke er en henvisning til det i stk. 1 nævnte produkt, nemlig »skummetmælkspulver«, og kun til dette. Et blik på de relevante bemærkninger i forordningens præambel bekræfter, at det må forholde sig sådan. Heri står der blot:

»Den særlige situation i visse medlemsstater tillader ikke for tiden at anvende en ensartet interventionspris for skummetmælkspulver; det er således nødvendigt at beregne denne pris ved hjælp af en korrektionsfaktor;

for at opnå, at denne korrektionsfaktor får virkning på markedspriserne i de nævnte medlemsstater uden at føre til konkurrencefordrejning, et det nødvendigt at kompensere for de prisforskelle, der forekommer i samhandelen med skummetmælkspulver.« EFT L 85 af 29. 3. 1974).

Der ses ikke at kunne drages andre konklusioner ved en læsning af artikel 3 på de øvrige fællesskabssprog.

Kommissionen har bemærket, at den konklusion, at artikel 3 kun angik skummetmælkspulver, også bekræftes af en sammenligning mellem ordlyden af et ikke offentliggjort foreløbigt udkast til forordning nr. 663/74 (bilag II, litra a) i Kommissionens indlæg) og forordningens endelige ordlyd. Personligt har jeg mine tvivl om, hvorvidt det overhovedet er hensigtsmæssigt at anvende »travaux préparatoires« som støtte for fortolkningen af en rådsforordning. Rådets medlemmer kan være enige om en tekst uden nødvendigvis at forstå den på samme måde. Imidlertid tror jeg ikke, at det er nødvendigt at forfølge dette spørgsmål her, fordi der ikke, uanset dets besvarelse, efter min opfattelse er nogen tvivl om, at uofficielle arbejdspapirer under ingen omstændigheder kan anvendes. Hvis og for så vidt arbejdspapirer kan bruges til støtte for fortolkningen af fællesskabsforordninger, må enhver, særlig praktikere og retter i medlemsstaterne, have adgang til dem.

Hvis jeg har ret i min fortolkning af artikel 3 i forordning nr. 663/74, bliver det næste spørgsmål, om Rådet ved at undlade at bemyndige Kommissionen til at indføre »korrektionsbeløb« for andre produkter end skummetmælkspulver, har overtrådt traktatens artikel 40, stk. 3.

Ved behandlingen af dette spørgsmål er det efter min mening vigtigt at have in mente, at det, som artikel 40, stk. 3 forbyder, er forskelsbehandling mellem »producenter« eller »forbrugere« inden for Fællesskabet. Artikel 40, stk. 3 udelukker ikke Rådet fra at gennemføre en politik, der betyder, at forskellige produkter som sådanne behandles forskelligt. Hvis det modsatte var tilfældet, ville en stor del af Fællesskabets landbrugslovgivning være ugyldig. Hvis sagsøgeren således skal opnå medhold i sine anbringender til denne del af sagen, må han bevise, ikke blot, at skummetmælkspulver og sødmælkspulver blev behandlet forskelligt ved artikel 3 i forordning nr. 663/74, men også at denne forskelsbehandling resulterede i diskrimination mellem producenter og forbrugere i Fællesskabet. Når jeg siger dette, har jeg ikke herved overset den nylig af Domstolen afsagte dom i sag 95/75, *EFFEM* mod *Hauptzollamt Lüneburg,* Sml. 1976, s. 361. For Domstolens afgørelse i den nævnte sag blev det imidlertid lagt til grund, at Kommissionen retstridigt havde undladt at gennemføre artikel 14 i Rådets forordning nr. 120/67/EØF, som bestemte, at

der skulle fastsættes hensigtsmæssige importafgifter for alle de forarbejdede produkter, som artiklen angik. Traktatens artikel 40, stk. 3 var på ingen måde på tale.

Den fulde vægt af sagsøgerens anbringender i denne del af sagen blev lagt på den omstændighed, at sødmælkspulver og skummetmælkspulver var blevet behandlet forskelligt, således at (med sagsøgerens ord) konkurrencen mellem de to produkter var blevet fordrejet. Sagsøgeren forsøgte ikke for alvor at påvise, at der hermed var sket forskelsbehandling mellem bestemte producenter eller bestemte forbrugere i Fællesskabet. Det nærmeste, sagsøgeren kom hertil, var at hævde, at køberne af sødmælkspulver kunne erhverve dette 2 RE pr. 100 kg billigere i Belgien, Nederlandene eller Tyskland end i Frankrig. Men dette var en rent teoretisk deduktion fra indholdet af lovgivningen selv. Påstanden var ikke baseret på nogen sammenligning af aktuelle markedspriser i lyset af aktuelle valutakurser. Der blev også gjort bemærkning om, at handlende i sagsøgerens stilling var handicappet med hensyn til salg af sødmælkspulver importeret fra Frankrig. Men dette punkt blev ikke nærmere uddybet. Navnlig blev det end ikke anført, at disse handlende ikke kunne overgå til at importere sødmælkspulver fra Belgien eller Nederlandene eller til importere skummetmælkspulver fra Frankrig.

Naturligvis forholder det sig, skønt sagsøgeren ikke har anført noget herom, således, at der, hvis sagsøgerens bedømmelse af faktum er korrekt, forelå »forskelsbehandling« mellem franske producenter af sødmælkspulver og franske producenter af skummetsmælkspulver således forstået, at deres respektive produkter blev behandlet forskelligt. Jeg vil ikke gå så langt som til at sige, at en sådan forskelsbehandling aldrig kunne blive til forskelsbehandling af den type, der er forbudt i artikel 40, stk. 3. Det kunne selvfølgelig forekomme, hvis der var tale om vilkårlighed. Da sagsøgeren ikke (så lidt som nogen anden) har gjort noget gældende vedrørende denne side af sagen, mener jeg ikke, at jeg kan behandle spørgsmålet yderligere.

Mit resultat bliver derfor, at Domstolen ikke kan statuere, at artikel 3 i forordning nr. 663/74 var ugyldig.

Skønt det følgende punkt ikke er direkte relevant på baggrund af denne opfattelse, mener jeg, at det alligevel er rigtigt at sige således, for mit vedkommende kan jeg ikke godtage sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen handlede inkonsekvent ved at indføre korrektionsbeløb for mælkepulver med et fedtindhold på ikke over 3 vægtprocent og for foderstoffer, hvori der indgår skummetmælkspulver, når den samtidig afslog at indføre korrektionsbeløb for sødmælkspulver.

Jeg mener ikke, at Kommissionen ved gennemførelsen af artikel 3 i forordning nr. 663/74 var forpligtet til at anvende den definition af skummetmælkspulver, som den tidligere havde anvendt med andre mål for øje, dvs. anvende en grænse for fedtindholdet på 1,5 %. Desuden forekommer det mig, at Kommissionens begrundelse for at beslutte sig for den højere grænse på 3 % er overbevisende. Havde den besluttet sig for den lavere grænse, kunne eksportørerne af mælkepulver fra lande med opskrevne valutaer have sikret sig ret til at oppebære højere MUB ved at gribe til den ubetydelige forhøjelse af fedtindholdet i det nævnte pulver, f.eks. ved at sætte det til 1,6 %.

Med hensyn til de pågældende foderstoffer forekommer det mig helt legitimt, at det skummetmælkspulver, som indgik heri, stadig blev betragtet som skummetmælkspulver. Sødmælkspulver er derimod et andet produkt. Jeg har forstået det sådan, at det ikke, i hvert fald ikke i almindelighed, fremstilles ved at blande skummetmælkspulver med noget andet men ved at tørre sødmælk.

Jeg går nu over til det andet spørgsmål fra Finanzgericht, der afspejler sagsøge-

rens anden hovedpåstand, dvs. at de af Kommissionen ved forordningerne nr. 725/74, 1692/74 og 2038/74 fastsatte MUB for sødmælkspulver var for høje.

Sagsøgeren har angrebet størrelsen af de nævnte MUB på et på samme tid snævert og bredt grundlag.

Det brede grundlag er, at han gør gældende, at de MUB, som skulle anvendes ved Forbundsrepublikken Tysklands grænser, fra starten havde været for høje, og at de burde have været nedsat for længe siden. Herved har sagsøgeren henvist til bl.a. tyske eksperters synspunkter. Alt dette kan meget vel være rigtigt, men det forekommer mig at være holdt i for almindelige vendinger til at kunne udgøre et retligt anbringende.

Hvis jeg har forstået det rigtigt, er det snævre grundlag, at Rådet ved forordning nr. 663/74 fastsatte forskellige interventionspriser for skummetmælkspulver i på den ene side Tyskland og Benelux-landene og på den anden de øvrige medlemsstater, hvilken forskel navnlig i kraft af artikel 1, stk. 2 og artikel 2, stk. 2 i forordning nr. 974/71, skulle have givet sig udslag i MUB for produkter, hvis priser »afhang« af prisen på skummetmælkspulver, herunder sødmælkspulver.

Kommissionen har besvaret dette anbringende med, at Rådet efter selve affattelsen af forordning nr. 663/74 med vilje ikke havde fastsat »forskellige interventionspriser« for skummetmælkspulver. Det havde fastsat en enkelt interventionspris og uafhængigt heraf indført et system med »korrektionsbeløb«, der skulle finde anvendelse i Benelux og i Tyskland. Det ville derfor have været i strid med Rådets hensigter, hvis Kommissionen havde lagt disse korrektionsbeløb til grund ved fastsættelsen af MUB for produkter, hvis priser afhang af interventionsprisen for skummetmælkspulver.

Jeg indrømmer, at disse argumenter er fint afstemt. Imidlertid mener jeg, når alt kommer til alt, at problemets løsning må ligge i, at det på grundlag af ordlyden af Rådets relevante lovgivning godtgøres, hvad der objektivt var dens forfatteres hensigt. Jeg er enig med Kommissionen i, at forordning nr. 663/74 ville være blevet affattet anderledes, dersom det havde været forfatternes mening, at forskellene i de faktiske interventionspriser for skummetmælkspulver i på den ene side Benelux og Tyskland og på den anden de øvrige medlemsstater, skulle give sig udslag i MUB for de, om jeg så må sige, »afhængige produkter«.

Jeg mener derfor, at Domstolen bør svare som følger på de af Finanzgericht stillede spørgsmål:

1) De monetære udligningsbeløb, der gjaldt for mælkepulver henhørende under den fælles toldtarifs position 04.02 A II b) 2 mellem den 25. juni og den 15. august 1974 i henhold til forordning (EØF) nr. 974/71 og forordning (EØF) nr. 218/74 i den ændrede affattelse, kunne ikke nedsættes ved korrektionsbeløb af den art, der omtales i forordning (EØF) nr. 712/74, når pulverets fedtindhold oversteg 3 vægtprocent;

2) behandlingen af spørgsmålet har ikke frembragt noget, der kan anfægte gyldigheden af satserne for de pågældende monetære udligningsbeløb.